

Bevezetés

Ha olyan fiatalember vagy, aki érzed magadban az erőt, hogy életedet a legnagyobb mértékben kiteljesítsd, ha olyan lány vagy, aki szeretnéd önmagadat a legmélyebb értelemben megvalósítani, akkor ez a könyv neked íródott. Ezek a fejezetek segíthetnek ugyanis, hogy felfedezd, mi az, amit a Szeretet-Isten ír élettörténeted lapjaira, életedére, amelyet te még építgetsz, ő viszont már öröktől fogva szeret!

Ez saját „hivatásod” felfedezésének kalandja, egy olyan szeretetpárbeszédé, amelyet valaki már elkezdett előtted.

Itt az egész személyről szó van, a Szeretet-Isten az egész embert megragadja, az ő önfeltárukozása szívünk mélyéig megérint minket. De mikor és hogyan lehet találkozni ezzel az Istennel? Jézus az, akinek a tekintetével mindnyájan találkozhatunk, életünk megszokott eseményei közepette. Ő az, aki hív minket, hogy kövessük, és éljünk úgy, ahogyan ő tanította: teljes ráhagyatkozásban Istenre. Annak, aki szeret, könnyű engednie magát a Szeretettől vezetni, mert könnyű megbízni abban, akit szeretünk.

.....

Ez a kis kötet Fabio Ciardi atya olyan írásait tartalmazza, amelyek eredetileg a *Se vuoi* [Ha akarod] – című olasz nyelvű kéthavi hivatásgondozási lapban jelentek meg 1994–1995-ben. Néhány helyen II. János Pál pápa 1996-ban megjelent *Vita consecrata* kezdetű apostoli buzdítása alapján változtattam a szöveget. (A ford.)

Válaszunk a Szeretetre a készség és az odahallgatás, hogy megértsük, mit akar személy szerint velünk. Hallgatjuk Isten szavát, amely párbeszédet kezdeményez velünk: imádkozni kezdünk, készségessé válunk, hogy kézzelfoghatóan kimutassuk szeretetünket és szolgálatot vállaljunk.

Félelem ébredhet a szívünkben, amikor belegondolunk Jézus hívásának radikalitásába: itt nincsenek engedmények. Megkísérthet minket, hogy ne is nagyon figyeljünk oda a hívásra, de nem érdemes azon spekulálni, mennyit spórolhatunk meg magunknak. Emberségünknek az a kibontakozása, amelyre vágyunk, legmélyebb igényeinknek a beteljesedése csak Jézust követve valósulhat meg. Érdemes a „szűk kapun” bemenni.

De hogyan kövessük? Elénk tárulnak a ragyogó kövecskék, amelyek az egyház mozaikján a keresztény hivatásformák színgazdagságát megjelenítik.

Ott van a *szemlélődő monasztikus szerzetesek* hivatása, azoké, akiket arra hív Jézus, hogy visszavonultan, imádságban éljenek, ők az egyháznak azt a részét jelentik, amelyet szüntelenül a „pusztába” hív Isten, hogy a lelkére beszéljen.

Vannak, akik kettesben, *házasságban* élik hivatásukat, azok, akik a megszentelt személyekhez hasonlóan kizárólagosan Istent szeretik: őt szeretik abban a személyben, akit Isten férjként vagy feleségként melléjük ad. Kölcsönös, egymás iránti szeretetükben részesednek a Szentháromságból: arra kaptak meghívást, hogy szeretetközösségüket kitágítsák, továbbadják az életet, s bennük az emberiség megtalálja eredendő szépségét.

A *szerzetesi életnek* hihetetlenül sokféle megjelenési formája van, melyek mind abból a vágyból születtek, hogy egyedi módon újraéljék az evangélium valamely szavát, ezt a vágyat pedig a Szentlélek ébreszti fel férfiak és nők szívében az egyház történelme folyamán.

A *pap* hivatása, hogy ne éljen mást, csak magát Krisztust: amikor mindenkinek szolgálatában áll, hogy életet adjon, Krisztus az, aki cselekszik benne.

A *misszionáriusok* azok, akiket arra küld Jézus, hogy mindenkinek hirdessék: megtalálták a Szeretetet. Ténykedésük oly széleskörű, mint maga a világ.

A *világi intézmények* hivatása olyan férfiaké és nőké, akik a társadalomba tagozódva élnek, és meg vannak győződve arról, hogy egyedül Krisztus jelenléte képes lehetővé tenni, hogy a teremtett valóság elérje teljes kibontakozását.

Egyedi kifejeződési formái ezek egy és ugyanazon valóságnak, amely csak a maga teljességében képes felragyogtatni az Atya szeretettervének szépségét.